

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. A. E.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2025, čj. CPR-39820-58/ČJ-2024-931200-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2025, čj. 16 A 3/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Novákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **18 971,06 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024, čj. CPR-39820-6/ČJ-2024-931200-ZZC, žalovaná rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Délka zajištění byla stanovena na 100 dní ode dne omezení osobní svobody, tj. od 25. 7. 2024 do 1. 11. 2024. Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2024, čj. CPR-39820-42/ČJ-2024-931200-ZZC, žalovaná zajištění žalobce prodloužila, a to od 2. 11. 2024 do 20. 1. 2025, tj. o 80 dnů. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná dobu zajištění dále prodloužila o dalších 90 dnů, a to od 21. 1. 2025 do 20. 4. 2025.

[2] Žalobce napadl posledně označené rozhodnutí žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou (prostřednictvím ustanoveného zástupce) následně doplnil. Předně poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se dostatečně nevypořádal s žalobní argumentací poukazující na nesplnění podmínek pro zajištění. To obdobně platí i pro žalovanou. Žalovaná nečinila veškeré možné kroky směřující k naplnění účelu zajištění (vyhoštění stěžovatele). Stěžovatel nesouhlasil ani s tím, že nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření namísto zajištění. Dále dovozoval překročení doby zajištění, resp. jeho nepřiměřenou délku podle zákona o pobytu cizinců a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, které následně doplnila. Stížní námitky neshledala důvodnými. Je názoru, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění. Celkovou délku zajištění nelze považovat za nepřiměřenou. Podle § 125 zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit až na 365 dnů, přičemž tato doba překročena nebyla. Odmítla, že by průtahy při ověřování totožnosti stěžovatele byly důsledkem jejího pochybení. Dodala, že uložení zvláštních opatření by s ohledem na stěžovatelovu pobytovou historii nebylo dostatečné.

[5] Na vyjádření žalované reagoval stěžovatel dalším podáním (replikou). Na podané kasační stížnosti setrval. Akcentoval pochybení na straně žalované, resp. skutečnost, že je to právě žalovaná, kdo nese odpovědnost za prodlení v dané věci.

[6] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Kasační stížnost není přijatelná.

[8] K námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje soud na svou ustálenou judikaturu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004

pokračování

Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Městský soud postupoval v souladu s východisky označené judikatury. Není současně pravdou, že by městský soud pouze převzal závěry žalované. Městský soud provedl náležitý (individualizovaný) soudní přezkum, v rámci něhož koncipoval vlastní argumentaci k uplatněným námitkám (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, atp.). Lze dodat, že pokud shledá správní soud závěry správního orgánu přílehlavými, je oprávněn je převzít (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). Městský soud náležitě vypořádal všechny nosné námitky. Zabýval se i možností uložení alternativních opatření (bod 26 a násl. rozsudku), otázkou pasivity žalované (bod 40 a násl. rozsudku městského soudu), jakož i otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění (bod 44 rozsudku městského soudu). Lze si samozřejmě vždy představit ještě podrobnější vypořádání žalobních námitek. Způsob zvolený městským soudem však podle názoru Nejvyššího správního soudu nepředstavuje zásadní pochybení, jež by vedlo k přijatelnosti kasační stížnosti. Současně lze také dodat, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno toliko těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

[9] Výše uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodnutí žalované. I to je plně přezkoumatelné a srozumitelné (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 13. 11. 2020, čj. 5 As 157/2019-27). Vyplývá z něj zcela dostatečně, proč přistoupila k vydání rozhodnutí o zajištění, resp. proč neshledala důvod k uložení zvláštních opatření. Žalované nelze vytýkat ani to, že převzala odůvodnění z rozhodnutí o zajištění. Důvody pro prodloužení zajištění mohou být stejné jako důvody pro původní zajištění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, čj. 4 Azs 5/2019-24, ze dne 13. 10. 2022, čj. 9 Azs 107/2022-41, atp.).

[10] K namítanému překročení celkové doby zajištění Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně*. Z § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců pak plyne, že pokud policie shledá nutnost prodloužení doby zajištění cizince za účelem správního vyhoštění – z důvodu že *v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí* – může celková délka zajištění trvat až 365 dnů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, čj. 9 Azs 107/2022-41, či usnesení ze dne 3. 4. 2023, čj. 6 Azs 36/2023-27, ze dne 17. 8. 2023, čj. 6 Azs 37/2023-25, ze dne 19. 3. 2024, čj. 6 Azs 353/2023-32). Jak správně dovodil městský soud, v daném případě uvedená doba překročena nebyla. Ustanovení zákona o pobytu cizinců, na nichž žalovaná založila

rozhodnutí o zajištění a jeho následné dvojí prodloužení (srov. zejména § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a § 125 odst. 1, 2 a 3 téhož zákona), nelze považovat ani za rozporné s návratovou směrnicí. Z ní vyplývá, že cizinec může být zajištěn až na 18 měsíců (viz čl. 15 odst. 5 a 6 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, čj. 4 Azs 461/2019-49, ze dne 16. 8. 2021, čj. 6 Azs 129/2021-31).

[11] I v dalších ohledech postup žalované a městského soudu konvenuje závěrům konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Ta, stran důvodu prodloužení zajištění spočívajícího v prodlevách při získávání nezbytných dokladů, které mají původ ve třetích zemích (§ 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců], dovodila, že problémy při získávání náhradních cestovních dokladů nepůsobí nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění: (1) je-li výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, (2) žalovaná nebyla při přípravě vyhoštění pasivní a (3) zdržení vyhoštění bylo způsobeno pasivitou orgánů stěžovatelovy země původu (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2016, čj. 3 Azs 283/2015-62, ze dne 27. 4. 2016, čj. 10 Azs 275/2015-40, ze dne 13. 2. 2019, čj. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 13. 8. 2020, čj. 1 Azs 143/2020-48, ze dne 30. 5. 2023, čj. 10 Azs 82/2023-44, ze dne 17. 8. 2023, čj. 6 Azs 37/2023-25, atp.). Tato východiska přitom byla v daném případě naplněna. Žalovaná vysvětlila, proč je výkon správního vyhoštění v daném případě možný (viz str. 9 rozhodnutí žalované). Ze spisu je současně patrné, že žalovaná od začátku zajištění podnikala řadu kroků směřujících k ověření stěžovatelovy totožnosti a vydání náhradních cestovních dokladů. Je pravdou, že některé kroky byly činěny opakovaně, souhrnně však nelze postup žalované považovat za postup pasivní, resp. zdržující. Je to naopak pasivita marockých orgánů, kterou je třeba považovat za příčinu značně dlouhého procesu ověřování stěžovatelovy totožnosti a navazujícího procesu vydávání náhradních dokladů. Zdržení realizace správního vyhoštění jde tedy primárně k tíži orgánů země původu stěžovatele, nikoliv žalované (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 4. 2023, čj. 6 Azs 36/2023-27). S ohledem na právě uvedené a neplnění dříve uložených povinností stěžovatelem není rozhodný ani stěžovatelův dobrovolný příchod do příjímacího střediska, resp. tvrzená snaha o nekomplikování návratu do země původu (srov. bod 40 a násl. napadeného rozsudku). S ohledem na pasivitu marockých orgánů nelze stanovit ani přesnou dobu nutnou k realizaci vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, čj. 1 As 93/2011-79).

[12] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] Stěžovateli byl usnesením zdejšího soudu ze dne 19. 3. 2023, čj. 22 Azs 28/2025-47, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. Ondřej Novák, advokát, a jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování proto hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Soud přiznal zástupci

pokračování

stěžovatele odměnu za tři úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení vč. první porady s klientem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a repliku k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za každý úkon právní služby činí 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu). Paušální náhrada nákladů za každý úkon činí 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Soud zástupci stěžovatele i přes jeho návrh nepřiznal odměnu za další požadovaný úkon. Je-li zástupce ustanoven soudem, advokátní tarif převzetí a přípravu zastoupení spojuje s první poradou [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu]. Zástupce stěžovatele žádnou další poradou netvrdil, natož aby ji doložil [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2022, čj. 7 Azs 66/2022-57, ze dne 17. 3. 2022, čj. 9 Ads 134/2021-48, ze dne 20. 12. 2024, čj. 10 Ads 31/2024-41, a usnesení ze dne 28. 1. 2022, čj. 8 Azs 202/2020-133, ze dne 21. 1. 2025, čj. 1 Ads 225/2024-80]. Soud dále zástupci přiznal náhradu nákladů za cestu z Frýdku-Místku do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty a zpět dne 26. 3. 2025 (celkem 22 km). Z doloženého osvědčení o registraci vozidla (dále též „osvědčení“) vyplývá, že kombinovaná spotřeba vozidla činí 5,2 l/100 km (palivo BA). Průměrná cena za 1 l tohoto paliva činí dle § 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 475/2024 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2025, 35,80 Kč. Sazba základní náhrady na 1 km jízdy dle téže vyhlášky činí 5,80 Kč. Náhrada nákladu za cestu tedy (po zaokrouhlení na dvě desetina místa) činí 168,56 Kč. Ustanovený zástupce požádal i o přiznání nákladů za promeškaný čas (za dvě započaté půlhodiny). Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada za promeškaný čas 150 Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Kasační soud proto zástupci stěžovatele přiznal (v souladu s jeho návrhem) náhradu za promeškaný čas ve výši 300 Kč. Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 3 292,5 Kč (srov. § 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 18 971,06 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. dubna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu